

Đông Hòa

Tập truyện ngắn Đông Hòa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoài Niệm Trắng

Hôm nay , một buổi tối trời không sao đêm đứng nhìn lại đường cũ ngày xưa tôi lại liên tưởng đến em thời áo trắng . Một chút gì đó cứ trôi qua nhanh như những tiếng thở dài

Tôi vừa đi lang thang vừa suy nghĩ thật nhanh và bước chân thì làm ngược lại , tôi thật chậm bước khi bước vào một lối vắng dài đến nhà em .

Ôi ! xót thương em vô hạn dù rằng đó là chuỗi ngày định mệnh , ngoài đường bắt đầu mưa như những cơn mưa uyển dạ thuở nào . Một cơn mưa không nặng hạt nhưng làm vấy lên một niềm đau muôn thuở .

Trước cổng nhà em , mọi người yên giấc trong canh khuya yên lặng , tôi lòn tay vào khe cửa vuốt nhẹ đoá hoa vừa tàn , chợt se thắt cổ lòng , có phải em chẳng hay là một thứ gì đó của một tình yêu bất diệt với thời gian .

Tôi lại suy nghĩ miên man ! tôi là ai trong cõi người này có một tình yêu không bao giờ mất trong tâm hồn , một sự sống bất diệt của tâm linh . Em ơi ! tôi thấy em rồi vẫn khuôn mặt em cười tròn nhỏ luôn giận hờn khi tôi đến trễ.

Nghĩ đến đây tôi khóc vì nhớ thương rồi tự nhảm " hai mươi nămhai mươi năm...." trong cuộc đời em đã ra đi . Ngủ đi em , ngủ đi em , giấc ngủ của nghìn thu không trở lại . Cơn gió ập đến vô tình đánh thức vội , tôi lặng lẽ rời đi trong luyến tiếc, ngoài kia trời vừa từ từ dần sáng và một ngày mới không có tôi

Đêm nay cũng như mọi đêm đã qua , bầu trời vẫn đen kịt không ánh sao đêm không cung trăng khuyết không vàng nhạt nguyệt mà tôi và

em còn sớm tối bên nhau . Khối sầu vẫn không dứt nhịp cho một kiếp người gởi hồn trong mộng , em ơi ! hai mươi năm ta còn đây trong thế gian này vẫn từng đêm nhớ về em trong hoài niệm , luồng gió thốc vào mặt cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung .

Một chút ký ức hiện về khiến lòng tôi chua xót vừa buồn mà lại cười như kẻ điên . Ngày xưa lúc bên nhau chúng ta thường kể về chuyện nàng Công Chúa xấu xí và chàng chăn cừu . Em bảo tôi rất giống chàng chăn cừu , mà lại hiền như con cừu , tôi lại nói : " con cừu là chúng ta em à ! người chăn dắt là những Thần Thánh trên kia " . Em cười rồi nói lớn : " Em chỉ ví thôi mà " chúng mình đều giống nhau cả . Chiều hôm ấy chúng tôi đi dạo trên con dốc nhỏ vắng người , tiếng lá xào xạc theo từng cơn gió thổi ngày càng mạnh hơn , cuối con dốc là một cái hồ rộng có những thảm cỏ xanh rì xa tắp .

Một làn khói trắng của những người đốt đồng bay từng lọn cuộn nhỏ trôi trên không trung như những vầng mây trắng lên cao rồi tan biến theo cơn gió nhẹ vô tình .

Tôi lại đưa em đi dài xuống một cánh đồng súp lơ , hái những cánh hoa dại ven đường mân mê trên tay rồi ngẩn ngơ , thoáng chốc hoàng hôn đã trùm lên thành phố một màu đen muộn hơn vì thiếu ánh sáng đèn đường .

Trời đã đổ sương muối ướt cả mặt đường và khi ra về em rất vui và mệt , rồi thiếp trong giấc ngủ sâu .

Đêm nỗi sợ hãi của những người đang buồn vì yêu và khổ vì chữ yêu , .Phải chăng đêm là định mệnh , một đêm tôi không ngủ và một ngày mới cũng không có tôi

Đông Hòa

Tập truyện ngắn Đông Hòa

Tình Xa

Mây vẫn bay trên bầu trời đang toả những ánh dương dài bất tận ,
bầu trời như dừng lại khi nhìn thấy thảm cát trải dài trên bờ biển xa.
Tự hỏi ! Có còn chăng ngày hè sôi động.

Hỡi em! người tôi đã một thời yêu dấu, con tim tôi như chết lặng mỗi
khi đến đây tìm em trong hồi niệm này. Làm sao tôi quên được thuở
em và tôi sóng bước thoăn thoắt trên bãi cát này , tôi khóc tình tan
vỡ , nụ hôn ư ! Còn đâu, tan rồi như bọt nước , nghe nhói giữa tim
khi em rời xa trần thế.

Trời lại mưa những giọt mưa trái hè như nước mắt tôi rơi , mãi mãi
và mãi mãi không quên. Mây vẫn trôi gió vẫn thổi như vi vu trên tầng
lá thấp , ngoài xa kia trên cao ấy bóng của ngàn mây như dừng lại
trong khoảnh khắc, Mây ơi ! Có phải như ôm em trong ấy .

Ký ức trở về , tôi chợt nghe tiếng lòng thổn thức , ôi ! Trên kia mộ em
thơm nức xen mùi cỏ dại . Tôi với tay vuốt nhẹ mặt bia , tấm bia ấy
mình em tro troi bắc giắc nước mắt tôi rơi ! Nhớ ngày xưa mỗi lần
như thế em lại cười lại nói " Sao anh mềm yếu vậy " nhưng có lẽ em
ơi vì linh hồn này của anh đã trót bên em rồi , giờ đây một mình tự lự
trong một khoảng không mù mịt khi lòng anh chỉ nghĩ đến em thôi .
Những hạt mưa nhè nhẹ rơi như nước mắt của trời xanh nhỏ xuống
như xoa nhẹ cho em với niềm đau . Em ơi ! Nơi xa đó có lẽ em sẽ
luôn có tôi trong một mơ ước của vĩnh hằng .

Hôm nay ngoài phố vắng lặng trời rất sáng nắng cũng rất gắt. Nhớ
năm xưa như thế này anh đã nghỉ học vì muốn được săn sóc cho em
.

Em trách ! Nhưng làm sao mà anh có thể làm khác được , anh
thương em cơ mà !.

Em mỉm cười trong yếu ớt ! Ngoài khi bầu trời vẫn xanh một màu
xanh bất tận , không một áng mây không một luồng gió thoảng .

Tôi nâng chiếc quạt trên tay phe phẩy chậm chậm , gió kia phang phảng một mùi hương nhẹ nhẹ , tôi lại nâng đầu của em mái tóc mềm sợi nhỏ cuốn rối , lấy tay tôi luồn vào tóc gỡ từng chút một chắc có lẽ trong giấc mơ huyền diệu kia sẽ mang em vào trong hạnh phúc , tôi thầm ao ước thời gian chậm trôi để cho tôi được mãi bên em trong thế gian này .

Ôi buồn sao ! Hôm nay em đã xa rồi , nơi ấy thiên đường mà linh hồn em đang trú ngụ , chốn thiên sinh ấy em có thấy tôi . Khói nhẹ bay từ cuối ngõ tôi lại tưởng đó là một vầng mây mỏng , ôi ! Vầng mây xưa cũ một vầng mây trong tiềm thức .

Phố vẫn ngát một màu đen vô tận nhìn xa xa bầu trời không ánh sao đêm cũng không có trăng vàng nhòa nhạt , ngoài kia màu xanh ngát của cỏ cây cũng đã chuyển sang màu đen đui.

Chợt nhớ em trong lòng hờn tủi : " Em đâu rồi? " tiếng khô khan vọng trong đêm vang vang từ từ nhỏ lại rồi tắt hẳn trong im lặng . Tôi mệt nhoài trong suy nghĩ , khói thuốc bay như đốt tâm hồn em và tôi trong viễn vông . Bầu trời như vầng vĩ mưa lại đến rớt những hạt nặng nề , tôi vẫn đứng nhìn cơn mưa trong chết lặng , điệu thuốc trên tay tắt hẳn tự bao giờ .

Tôi chợt ngỡ như em vừa trở lại , lại nhớ đến tay em . Ôi ! Đôi tay mềm nhẹ , tôi nâng nhẹ vuốt ve , bỗng chợt tỉnh giấc mơ tôi hối tiếc giờ phút ấy của đam mê , thể xác đã rời tôi bước chậm từng bước trong đêm.

Ôi ! màn đêm một màu đen vô tận.....

Hôm nay đi Đà Lạt ! Chiều Đà Lạt thật buồn đôi lúc lại cảm thấy cô đơn như những ngày xưa ấy .

Chuyện đã qua.....mà từng chiều tôi khắc khoải ru hồn trong mộng của những đêm trắng dài . Tình là gì , những nẻo trái ngang vô bờ bến . Đâu đó trong những ngày duyên mộng chợt phai tàn theo trí ức cô liêu .

Ngày cũng qua đi thật nhanh tôi muốn làm một cái gì đó nhưng lòng tôi thì không thể . Chiều lại chậm chậm....chậm chậm trôi đi trong ký ức cũ con người sống vì yêu trong quá khứ buồn . Đôi khi tôi cảm

rất vui trong những ngày rồi , những ngày qua tôi sống như cơn
mộng .

Trong một quãng thời gian khắc khoải tôi lại dần lấy lại niềm tin cuộc
sống . Em ơi ! Nơi cao xa kia em có thấy tôi .

Dù bất cứ hoàn cảnh nào trong cuộc sống hiện tại tôi vẫn nhớ em ,
em tan trong tôi một tiềm thức mà tôi đã gởi kín trong lòng

Trong ký ức , một cơn gió mùa đông xoà trên mặt cát những thảm
cát vô tình như cứ dài đi bất tận , trong tim tôi cô đọng mất em rồi đời
có vui chăng ?

Đông Hòa

Tập truyện ngắn Đông Hòa

Tuổi thơ ấu

Năm lên sáu tuổi , lúc ấy ở đất Long Xuyên thật êm ả ! . Mỗi chiều mẹ tôi thường dắt tôi vào Đại Chung Viện Tê rê sa để nghe giảng lời Chúa và các buổi Thánh Lễ cầu nguyện về Mẹ Tê rê sa . Vừa qua cầu Hoàng Diệu thì đến chủng viện , nơi đây phong cảnh rất đẹp, có trồng nhiều cây lớn che mát cả một vùng .

Trong buổi cầu kinh ! Nghiêm trang mọi người hướng đến Tượng Đức Mẹ cầu nguyện rất lâu kế tiếp là khúc nhạc Thánh Ca trầm bổng vút cao . Sau khi mặt trời vừa tối ! Hai mẹ con ra về trên đường Gia Long rợp bóng mát , trong lòng ngập tràn hạnh phúc .

Nhà của tôi nằm trong xóm nhỏ trên đường Ngô Quyền , vây quanh là một khu vườn nhỏ trồng soài , mận , ổi cho quả quanh năm . Tuổi ấu thơ tôi trải qua êm đềm , dù chiến tranh vẫn còn vang xa

Năm ấy tôi vào tiểu học , vào trường Nam Long xuyên tôi học rất cũ kỹ nhưng rộng lớn . Dạy tôi vào lớp năm (*) là ông thầy giáo già nhưng rất thương trẻ , và bọn học trò chúng tôi cứ kêu bằng ông . Bóng dáng cử chỉ của ông khiến bọn học trò rất khó quên . Nhiều mùa hè cũng trôi qua ! Mang theo cả niềm ước mơ của tôi và thời thơ ấu . Chiến tranh kết thúc ! Tôi lại phải xa nơi đây lên Sài gòn . Tôi không thể quên hình ảnh năm xưa những chiều lá rụng , từng bước nhỏ nhoi bên mẹ đưa cánh tay theo bước ! Thoăn thoắt tôi đi . Đó chính là những kỷ niệm ngày xưa đầy thơ dại nhưng thoáng thoáng nỗi buồn nhớ nhung sâu thẳm .

Đã qua nhiều năm ! Tôi không trở lại nơi ấy , không biết bây giờ thay đổi ra sao . Trong khu vườn nhà yên tĩnh năm xưa cây trái có còn tươi tốt ! Hay không còn nữa !. những con đường năm xưa có còn rợp bóng cây và theo thời gian , cảnh chiều hoàng hôn có còn vắng lặng . Một nỗi buồn lặng lẽ xâm chiếm tâm hồn , cái cảm giác lẻ loi , dang dở như cuốn lấy tôi lấp vào tim từng hồi lưu niệm .

Hôm nay trở lại tôi lê từng bước trên những con đường và công viên năm ấy . Bây giờ là mùa mưa , những giọt nước thi nhau rơi , dưới con đường từng vũng đọng , bầu trời tối xám trắng mênh mang . Đường hoang vắng dần , tôi lại thấy được cảnh năm xưa mà tuổi thơ đi qua !. Lại nhớ thuở mẹ và tôi từng bước theo dòng người vào Chung Viện cầu kinh , lại nhớ Thánh Ca lời Chúa vang trong chiều !

Hòa lẫn theo tiếng chuông sinh động

Hoàng hôn đến dần ! Mưa rồi cũng ngưng , nhìn những vệt nước còn lấp lánh vương vãi trên mặt đường ! Tôi băng khuâng rồi chậm bước vào một quán nước cạnh công viên . không khí cũng theo vào tôi khẽ run vì hơi lạnh . Đến đêm mưa cũng tạnh và ánh trăng rằm đem một màu sáng dịu toả nhẹ nhàng vắt qua cầu Hoàng Diệu .

Chợt nhớ hai câu thơ bất hủ

“ Cầu nào cao bằng cầu Hoàng Diệu

Gái nào điệu bằng gái Long Xuyên “

Những lời thơ người lớn mà năm xưa tôi từng nghe , và chẳng biết gì về chữ “điệu “ trong thơ .

Giọt cà phê sóng sánh đen đặc, vị đắng ngọt quyến mê . Tôi bồi hồi nhìn người đàn ông quấy chiếc xe lôi đạp đi về hướng đường Trần Hưng Đạo , con đường tuổi thơ tôi mỗi ngày nắm tay mẹ đi học .

Những cô gái Long xuyên vẫn như xưa trong tà áo dài trắng thướt tha , đội những chiếc nón bài thơ bước ra từ những lớp Anh ngữ ban đêm vây trắng cả con đường . Một đôi mắt chợt nhìn tôi ! Thoáng ngỡ ngàng ! Rung động thật lạ kỳ . Đôi mắt thật giống mẹ tôi năm xưa ! Ấm áp và hiền dịu .

Nhớ ngày trước tôi từng ước ao , khi trở lại sẽ đi và lòng sục khấp nẻo đường quê hương để tìm lại cái thời thơ ấu trôi sâu trong dĩ vãng . Tối đến tôi sẽ ngồi hàng giờ dưới ghế công viên , nhìn dòng sông âm thầm chảy . Từng đám lục bình trôi dạt dờ theo dòng nước cuộn đỏ đục ngầu Đâu đó những chiếc ghe lập lờ thoăn thoắt theo dầm bơi của cô thôn nữ xa dần.....Rồi khuất hẳn sau khúc quanh .

Bạn cũ không còn ! Họ cũng như tôi ra đi tứ xứ , không biết có trở về như tôi hay không ! Tôi nhớ hai cô em gái nhỏ con dì , mỗi sáng chúng tôi cùng nhau đi học trên con đường vắng đến trường . Vừa đi vừa đùa giỡn rượt nhau vòng quanh những chiếc ghế công viên Gia Long . Và ngày cứ trôi qua thắm lặng ngón hết tuổi ấu thơ của tôi chôn vào kỷ niệm .

Buổi sáng không khí ồn ào xe chạy tấp nập huyên náo cả con đường . Tôi thức dậy khẽ vươn vai và ra cửa sổ sân thượng khách sạn nhìn xuống ! Một thành phố thu nhỏ dưới chân ! Con đường Trần Hưng Đạo như dòng huyết mạch nối hai cây cầu Hoàng Diệu và Nguyễn Trung Trực đen loáng trong nắng sớm .

Tôi rẽ từng bước trên đại lộ rộng và ngắm nhìn lần cuối trước khi rời khỏi Long Xuyên , lòng bồi hồi nhớ mẹ ngày xưa bên tôi trên con đường vào Chung Viện Tê rê sa mà cuộc đời thơ ấu tôi in vết . Thăm

cầu nguyện và ước hẹn sau này sẽ về thăm lại quê hương , nhớ câu ca : “Quê hương là chùm khế ngọt , cho tôi trèo hái mỗi ngày”
Lòng buồn rười rượi khi nghe tiếng chuông Thánh Đường Đại Chủng Viện vang lên rồi nhỏ dần

Hết

(*) *lớp một* Đông Hòa

Tập truyện ngắn Đông Hòa

Đám cưới tập Thể

Cắc...chùm....chùm! Cắc....cắc....chùm....chum....Lũ trẻ túa ra khỏi nhà nhìn một đám vừa nhảy nhót trong bộ đồ múa Lân . Thằng Kỹ ôm khệ nệ cái đầu ông Địa quá khổ vừa đi vừa lắc lư nghiêng ngả , cánh tay phải vẩy quạt lia lịa trông thật là buồn cười . Thằng Thái trong bộ Lân nó nắm cái đầu cũng lắc qua lắc lại giơ lên hạ xuống theo tiếng trống , sau đuôi Lân là thằng Quân , nó vừa ôm khư khư cái mõng thằng Thái vừa nhảy cẫng lên sàng qua lạng lại theo hướng đi của thằng Thái . Lũ trẻ trong xóm khi nấy cứ lấy tay nhè đầu ông Địa mà nín khiến thằng Quân nổi xung

-Tránh hông ! Mấy ông nội , tui úynh một cái là xanh xương mất máu à !

- Thôi mấy bạn chọc nó làm chi ! Nó quạu rồi đó .Thằng Phan tay vừa khỏ trống liên tục , miệng liếng thoắng .

- Tui mình múa tới cuối xóm luôn nghen !. Thằng Thái tự nãy giờ mới chịu lên tiếng , tính nó điên đạ và hiền lành nên trong xóm ai cũng thương nó .

Cắc.... cắc....chùm....chum....chùm..... chumTiếng trống cứ xa dần , xa dần . Tối nay tết Trung thu rằm tháng tám ! Tết của trẻ con , đứa nào cũng có đèn hoa hình đủ loại từ con bướm , thỏ , tàu thủy đến chiếc máy bay được dán bằng giấy kiếng bóng nhoáng .

Chúng không chơi múa Lân nữa mà tập trung vào một cái sân rộng đầu xóm để chơi trò rước đèn trung thu tháng tám

- " Tết trung thu đốt đèn đi chơi , em đốt đèn đi khắp phố phường " tiếng của bọn chúng ca hát vang vang làm nên một cảnh rất ư là nhộn nhịp. Thằng Phan thì nó thích chơi trội hơn , nó lấy tre làm một chiếc xe hơi thật lớn đốt bốn cây đèn cầy to làm cho chiếc xe sáng rực rỡ . Cả đám cứ bu theo chiếc xe , tay cầm thêm cái lồng

đèn nhỏ có thể tưởng tượng như trăng và sao trên trời ban đêm , tất cả cứ lấp lánh lừng lừng trôi đi trôi lại theo bước chân bọn trẻ diển qua diển lại rỗng rần lẫn nhau . Đến nửa đêm có vẻ mệt , tất cả tan hàng và chúng về nhà trong lòng mang một niềm vui lớn sau khi trải qua một đêm trung thu vui vẻ và hoa lệ .

- Phan này ! ngày mai kia chúng mình lớn lên không biết có vui như hôm nay không hả bồ . Thăng Kỷ lên tiếng

- Cũng vậy thôi ! Chúng mình sau này cũng chỉ là một ! Không riêng được ! Thăng Phan lên tiếng giọng nó ngủi ngủi .

- Sao mấy cha bi quan quá vậy ! Ngày sau còn lâu lắm mình mới có mười lăm , mười sáu tuổi mà . Thăng Thái nó vừa nói tay thì cầu mấy cọng cỏ xem chừng cũng đang suy nghĩ mông lung .

Đến tết năm ấy chiến sự mỗi lúc mỗi suy tàn , đến hè thì chiến tranh cũng chấm dứt . Cái xóm khu gia binh cũng tan hoang mỗi người một hướng , kể về Sài gòn người đi lục tỉnh riêng bốn người trong nhóm dù đi xa nhưng lúc nào cũng nhớ và giữ liên lạc với nhau thắm thoát thời gian trôi qua đã hai mươi năm . Người ta nói cuộc đời như lá mùa thu , đi và đến , thăng và trầm mấy ai mà hiểu được !. Trong một buổi sáng còn khóc oe oe đến một chiều kia gối mỗi chân run khỏi sương tuyết phủ mái đầu thành ông lão mất rồi !. Duy chỉ có cái tình bạn bè là nó sống mãi với thời gian

Bây giờ bốn đứa năm xưa tất cả đã trưởng thành , mỗi người một nghề , mỗi kẻ một nghiệp , Kỷ béo năm nào thì nay bệ vệ và là một tổng giám đốc công ty liên doanh lớn . Quân thì do định cư ở nước ngoài nên nó cũng khá giả , Thái thì thành giảng viên đại học , chỉ có Phan đành dừng chân ở cái thiên chức khổ đầu trẻ với cuộc sống không mấy sung sướng .

- Phan này ! Hôm nay mình đón cậu lên Sài gòn họp mặt nghe ! Có dạy thêm tiết nào nữa thì xin nghỉ ít hôm đi . Nhớ cho người yêu đi theo nghe không !. Thái nói tay vỗ vai Phan

- Chi vậy ông ! Đi một mình không được à , bắt tui kéo cái rờ mọt theo chi vậy ?. Phan cự nự

- Thì cứ như vậy đi ! Tui cũng vậy mà

- Nói trước xem ! Phan tỏ vẻ sốt ruột

- Nhưng thôi đi thì đi ! Để về còn chuẩn bị . Cũng lâu rồi không gặp , bọn mình xa nhau lâu ghê !. Phan nói thêm như sợ Thái giận

Buổi trưa hôm ấy ! Thái va Phan cùng người yêu của họ cùng lên xe đi Sài gòn . Nơi đây vẫn như xưa ! Không khác mấy ! Cũng cái dốc cầu Kiệu cũ kỹ gần ngã tư Phú Nhuận , nhưng nay xe cộ có phần tấp nập hơn trước đôi chút . Nhớ ngày trước khi chúng còn học ở đây ,

đưa thì bách khoa , đưa thì sư phạm , đưa thì đi xa cứ thế họ trưởng thành lúc nào không hay

- Dạ thưa xếp ! Có mấy người nói là bạn xếp đến tìm nói là cần gặp.

Anh thư ký trực ban nói với Kỹ

- À đúng rồi ! Cho họ lên và chuẩn bị trà nước để tiếp khách dùm tôi .

Kỹ nói nhanh và bước ra cửa đứng chờ đợi một cách trang trọng .

Lát sau mọi người cũng đã lên đông đủ , họ bắt tay chúc mừng nói cười rôm rã

- Kỹ này ! bây giờ làm lớn quá , mai một tụi này thành đĩa đeo chân hạc à nghe ! Phan vừa nói vừa cười ngất , cái tính cũng như xưa .

- Giỡn chơi ! Tình bạn là cao quý nhất , tui sao quên được cái ngày xưa của chúng mình . Vừa Kỹ nói rồi cười nhẹ nhàng

- Mình còn thiếu thằng Quân là đủ bọn .

- Nó nói hôm nay nó về ! Cứ chờ đã . Kỹ nói giọng sang sảng

Kết.....Tiếng xe rít trước cửa , một thanh niên tướng cao lớn trong bộ âu phục bước vào với một cô gái trẻ , Quân cũng vừa đến . Vậy là đủ ! Không thiếu một ai ! Trong ngày họp mặt cả bọn ngồi bên nhau nói huyên thuyên tiếng nói xen với giọng cười

- Hôm nay mình phải ăn mừng thôi ! lâu quá rồi còn gì . Kỹ đề nghị

- Ha....Ha ! Hôm nay không say thì không về nhớ nghe ! Phan vừa nói cái mủi thì giựt giựt .

- Bốn chúng mình giống nhau ghê ! Cứ như là bốn anh chàng ngự lâm pháo thủ trong truyện ấy ! Quân vừa nói tay dang rộng ôm hết vai cả bọn rồi lắc , rồi cười nói liên tục .

- Còn một chỗ giống nhau nữa ! Kỹ lên tiếng

- Giống gì vậy ? Nói xem. Thái hỏi mặt ra vẻ ngạc nhiên

- Chưa cưới vợ ! Hi.. hi..! Kỹ vừa nói hướng mắt nhìn tất cả mọi người rồi cười

- Đúng rồi ! Nhưng bọn mình bây giờ ai cũng có đôi cả .

- Ủ ! Cũng đúng luôn ! Nhưng chưa cưới .

- Vậy chừng nào thì cưới đây ! Tới già à..... Kỹ vừa nói cười

- Sao năm nay bọn mình không tổ chức cưới luôn đi ! Mấy ông ạ !

Bây giờ suy nghĩ xong nói luôn chúng ta cùng nghe nào . Thái nói theo cái giọng ngọt như mía lùi .

- Úy cái này còn phải hỏi ông bà già ! Nhưng chắc được , Bố mẹ mình mong mình cưới vợ từng ngày ấy !

- Còn tui thì theo Tây phương rồi ! Cái này xin phép nàng thôi !. Quân vừa nói vừa tùm tùm cười

- vậy nha ! thống nhất rồi chọn ngày mình tổ chức cưới chung luôn nghe mấy bồ ! Kỹ nói to vỗ tay bôm bốp vẻ rất khoái chí.

Cả bọn vừa ăn uống vừa nói chuyện huyền thuyên , nào chuyện đời tư , chuyện tình cảm , chuyện làm ăn cứ trút theo tiếng cụng ly chan chất Rồi cũng tàn tiệc họ cũng ra về . Thật lạ ! trên cuộc đời sao cũng có tình bạn cao thượng và có nhiều cái chung đến như thế !. Cuối đông năm ấy ! Vào ngày chủ nhật trong một nhà hàng sang trọng rộng lớn có một đám cưới được tổ chức trang trọng và đặc biệt . Rất nhiều quan khách ! Có đến cả nghìn người !. Đông thật ! Vui Thật ! Họ đến dự tiệc cưới của bốn người ! Bốn đôi Tân Giai Nhân ! Đi bên nhau niềm vui tràn ngập ! Trong cùng một màu áo ! Họ thật là giống nhau ! hạnh phúc của họ rồi sẽ cũng giống nhau ! Cho dù trên đường đời hoàn cảnh của họ trong xã hội có khác nhau . Nhưng giờ đây nào có ý nghĩa gì ? . Khi mà trái tim cả tấm lòng của họ cùng chung bầu nhiệt huyết , tình bè bạn thủy chung trước sau như một. Trong một cuộc sống của xã hội , biết bao nhiêu là thăng trầm , nếu như tất cả mọi người đều sống chan hòa như những người kia thì trên đời này sẽ chỉ mãi mãi là niềm hạnh phúc lớn đầy tính nhân ái . Hôm nay trong tình bạn dù năm tháng trôi qua và đổi thay họ vẫn thủy chung , vẫn đến với nhau ! Cùng chung suy nghĩ , vui vầy bên nhau với ngày kỷ niệm sâu đậm nhất cuộc đời đó là hôn lễ của họ . Chính lúc này trong trái tim của họ đã toát lên sự cao thượng của tình bạn và cái hạnh phúc rất chung mà ít ai có được ./.

Viết xong 7:33 Đông Hòa

Tập truyện ngắn Đông Hòa

Giấc mộng thời gian

Thời gian như giấc mộng , ngó lai thì năm tháng trôi qua thật nhanh và để lại một chồng ký ức . Quân lại có cái cảm giác ngày xưa đứng bên dòng sông kỷ niệm mà với nàng và khuôn mặt bần bình chúm chím một nụ cười , có lẽ không ai biết rằng khi ấy họ không bao giờ xa nhauVà cái bờ sông , hàng ghế đá cũ kỹ kia hiểu hết tất cả về một mối tình

Những chiếc lá cuối cùng rơi và rét lạnh đầu trên những nhánh cây khô khốc , báo hiệu một mùa đông đến . Chầm chậm , cái cảm giác ngày xưa ủa đến và ngoài kia đêm cũng vừa sang , Quân như

nghe được trái tim mình nghe thổn thức u hoài . Có lẽ trong một số phận , họ đã chia tay nhaukhi ấy một buổi sớm ảm đạm gió thu về nhìn nàng đi bên người xa lạ hướng về nhà thơ ...Nơi ấy Thánh Lễ sẽ diễn ra và cho họ một cuộc tơ duyênÔi phải chăng ! Đó là giây phút mà nước mắt nhiều hơn nụ cười ...

Tan lễ bước ra về , Quân lại bắt gặp đôi mắt nàng ướt lệ Em khóc ư ? Quân chợt thấy mình cũng khóc , nhưng không thành tiếnganh thầm chúc nàng hạnh phúc trăm năm , và rồi thời gian cũng sẽ qua và quá khứ sẽ đến như một điều tất nhiên của cuộc sống . Chợt đâu xa vang lên một bài hát thật buồn !

"Giọt mưa đã rơi trên phím sầu, nghe như có ai thở than
Bờ sông vắng, cơn mê đã rời, xa nhau khi trời giông bão.
Người yêu đã ra đi lúc nào, yêu thương đến nay dở dang
Rừng xưa đã thay bao lá vàng, chờ ai vào đêm sương xuống.
....."

Rồi tất cả cũng đi qua vết thương lòng nguôi ngoa . Quân lao đầu vào những cuộc viễn du trên đất khách . Hôm ấy chiều thứ bảy trong chuyến bay trở về , trên xe chạy chậm trên con đường dẫn về thành phố . Nhìn cảnh cũ lòng vang lên kỷ niệm ngày xưa , lại nhớ nàng ...lại thầm nghĩ sao không quên được mỗi tình đầu đời . Không biết nàng bây giờ ra sao ? .

Về đến nhà , thấy ba mẹ ngồi trước cửa vẻ mặt lo lắng , Quân thở phào và nói :

- Thừa Ba Mẹ con mới về .
- Ừ , khoẻ không con . Bà Tuyên nắm tay con run run , có lẽ vì hơn mười năm xa cách chưa lần thấy tận mặt đức con thân yêu của mình .

Tập truyện ngắn Đông Hòa

Hoài Khúc Xưa

Thế là hoàng hôn trôi đến , khoảng lấp những ánh sáng mặt trời . Còn

gì đây hờ em ... một ngày xưa buồn ... một ngày mà định mệnh thật tàn nhẫn ... mang em đi vào vô định . Hai mươi mấy năm của cuộc vĩnh hằng em tìm thấy gì ! ...Nơi ấy có gì cho em vui chẳnghay giây phút của cô đơnđầy ảo ảnh . Những chiếc lá vừa rơi chậm ..như muốn xoay theo suy tư mộng mị , huyền ảođen mờ và cô tịch

Đêm nay , một mình lê bước trên vỉa hè , từng bước lạc vào khu phố xưa , nhà em kia ...im lìm cánh cổng , tiếng vọng khô khan của những bước chầm dậm trên đá , lặng mình hướng mắt nhìn phía xa , những ngọn đèn đường màu vàng tối lung linh như mời mọc . Thoang thoang tiếng ru buồn của gió dưới trăng khuya... nghe lòng sâu thẳm hoang tưởng trong giấc chiêm bao .

*Đêm trăng này , ta nhìn xa thẳm
Tưởng nhớ về xa thuở thơ ngây
Nhớ đôi mắt em đen lóng lánh
Như sao khuya toả ánh dưới mây*

...

Ngoài kia gió vẫn còn đem sương lạnh đến .Tôi lẩm bẩm một bài tứ tuyệt , giọng ngâmtiếng em quen thuộc trên vườn hoa ...tôi muốn quên đi ngày xưaquên một mảnh hồn của một kiếp người xa xôi , mắt nhìn sâu lên mây lên những ánh sao trời , rồi thoáng một câu hỏi sẽ bao giờ quên được emquên ngày xưa trong định mệnh , chiếc lá tình cờ rụng xuống mang những giọt nước ươn ướt . Bồi hồi buồn bã , ôi ! Có lẽ cuộc đời này luôn là chuỗi bất hạnh của tôi ...Đưa tay tôi vịn lấy bờ tường ngày cũ bây giờ ẩm sương tối mờ , đầy rêu phong bám chặt ... thẳng thốt vang trong tôi tiếng em ho ...thật chậm ..ngắt quãng ...

*Tôi nhớ ngày xưa bên người ấy
Dựa tường rêu vượt đoá tường vi
Nghe tâm tư chùng như ngọc rót
Thoảng trong tim sầu ngất lên mi*

.....

Bây giờ có lẽ nơi ấy xa em đang ngủ ngon giấc của nghìn năm không trở lại . Ôi , em ơi dòng sông tình ái xưa ấy không hề có lỗi lầmphải không em , chuyển đồ đời này tôi không còn thấy em ,

đành về lại và ngủ mơ trong vùng ký ức , mắt rưng rưng nỗi niềm .
Mùa đông sắp đến ...không lâu nữa , tôi sẽ lại đến mộ em cài lên hoa
trắng , và rơi một mối sầu ướt mộ Em ơi ! Thế là suốt cuộc đời
nàytâm hồn và hư mộng sẽ đem tôi đến bên em hằng đêm ...Và
.....

*Trong giấc ngủ ước mơ tình ái
Một tình yêu dệt chữ trăm năm
Muốn được làm dòng sông vang hát
Để ru em giấc ngủ thu ngàn*
.....

Đông Hòa
09.10.06

Nguồn: Đông Hòa
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 26/03/2007 10:23:32 CH